

Un milió de votants oblidats

ORIOI BARTOMEUS

AVUI, 6 de febrer del 2010

Històricament, el centre de gravetat del sistema electoral català se situava en un espai de fronteres difuses que englobava el catalanisme moderat de centreesquerra. Aquest era el territori que feia guanyar i perdre eleccions. Era el territori d'irradiació dels grans lideratges, González i Pujol, dels vuitanta i primers noranta. I aquest ha estat el centre del debat polític a casa nostra durant més de vint anys. Fins ara.

En aquesta llarguíssima campanya que ens espera, aquest espai, central en un altre moment, ha quedat fora de focus. És un territori secundari, del qual alguns només esperen una amable abstenció resignada, mentre el camp de batalla principal se situa en un altre lloc de l'esquema. És el resultat del gir estratègic de CiU, que concentra les bateries a la seva frontera del nord, el terreny bromós on es disputa l'hegemonia del nacionalisme, que ERC va aconseguir arrabassar-li en part en un llunyà 2003.

Aquesta campanya gira al voltant del dret a decidir, dels experiments del duet Carretero-Laporta, de les consultes locals... Temes que no mobilitzen l'antic centre de gravetat, aquell espai que es defineix per un cert progressisme d'arrel socialdemòcrata i un catalanisme que no se sent còmode ni amb les aventures secessionistes ni amb el Santiago y cierra España que ve de més enllà de l'Ebre arran de la ferida no resolta sobre l'Estatut.

Aquest és un espai orfe. Orfe de projecte i de líder, com mai no ho havia estat. Va començar perdent la fe en Felipe, va seguir abandonant l'últim Pujol, a qui retreia el pacte amb el diable al Majestic, es va enamorar de Maragall i més tard del primer Zapatero, de qui es distancia cada dia més. Però encara són molts, gairebé un milió de votants potencials. Algú els vol?